

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtecu.)

Štev. 5.

Ljubljana, dné 1. maja 1895.

III. tečaj.

Prvo in zadnje sveto obhajilo.

Brali ste v prvi številki »Angeljčka« o neki lilijici, katero je presadil nebeški Vrtnar lansko leto še čisto nepokvarjeno v nežni mladosti v rajski vrtec nebeški. Ni še minulo leto, odkar je ta cvetka zagledala prvikrat svojega ženina Jezusa v zlatih nebesih, že je njeno součenko, katera je jednako oni prvikrat in zadnjikrat sprejela Jezusa v zakramentu svetega Rešnjega Telesa, poklical sv. Jožef, zaradi svoje čistosti »prijatelj Jezusovega Srca« imenovan, sedem dnij pred svojim praznikom v sveti raj, ki je pripravljen onim, kateri so čistega srca. In Jezus sam pravi v šesti zveličanski čednosti: »Blagor njim, kateri so čistega srca, ker Boga bodo gledali.« Da, blagor tudi Štefiki — tako se je imenovala ta blaga deklica — ker upamo, da se že s svojo tovarišico Mimico in z drugimi devicami sprehaja po nebeškem vrtu, hodi za Jagnjetom božjim in poje pesem, katere ne zná nihče drugi peti, kakor device, ki so neoskrunjeno ohranile svojo čistost.

Štefika je bila v vsakem oziru prav pridna in vzgledna učenka. Hodila je v 4. razred uršulinske šole

v Ljubljani. S svojo ljubeznivo priprostostjo si je pridobila ljubezen svojih blagih součenk. To se je posebno kazalo tedaj, ko je Štefika znova prišla v šolo, katero je radi bolezní le redko obiskovala, njene tovarišice so jo prav ljubeznivo vsprejele in veselo pozdravljale; vsaka je bila pripravljena ji odstopiti svoj prostor.

Lepe čednosti so krasile njeno nedolžno srce; bila je tiha, miroljubna, sramežljiva, ubogljiva in jako zbrana pri molitvi. V šoli je vedno prav pazljivo poslušala, kar se je pripovedovalo ali obravnavalo, tako da je vkljub svojemu redkemu obiskovanju šole vedno na slehrno vprašanje znala pravilno odgovoriti. Bila je sploh jako nadarjena deklica. Doma pa je bila angelj miru in jedino veselje svoje matere vdove. Ako se more o kakem otroku reči, da izpolnuje četrto zapoved, sme se priznati, da jo je Štefika v svoji nežni mladosti vestno in zvesto izpolnovala do najmanjše točke. Da bi ne izgubila ustanove, s katero je podpirala svojo mater, učila se je vkljub hudi bolezní tako marljivo, da si je brez težav pridobila dobro spričalo.

Pa tudi vse bolečine, katere je občutila posebno zadnji čas, prenašala je brez slehrne tožbe, tiho, da bi ne ogrenila srca svoji mami, katero je tako iskreno ljubila. Ob neki priložnosti je bila Štefika v šoli vprašana, ali je že katerikrat razžalila svojo mamico. Odkritosrčno je priznala, da še nikdar ne. Neka blaga gospa, ki jo je v bolezní večkrat obiskala, jo je vprašala, ali čuti kaj bolečin; Štefika je rekla: »Da, boli me, a nečem tožiti, da bi mama ne bili žalostni.« Tako vestno je tedaj spolnovala četrto zapoved, da je bila vzgled vsem, ki so jo poznali.

Prve dneve meseca svečana je pa še prav marljivo zahajala v šolo, čeravno je komaj prisopela, tako da je obudila sočutje deklic, katere so ji pomagale odlagati knjige in zvezke. Dné 10. svečana je še prišla po spričalo, a še isti dan se je vlegla. A tudi v posteljici je bila prav pridna, kajti pripravljala se je na važno opravilo, namreč na prvo sveto obhajilo. Pri tem je pozabila celo na svoje bolečine, katere so se vedno bolj množile proti koncu njenega kratkega življenja. Jedino

veselje ji je bila misel, da bo kmalu Jezusa sprejela. To veselje je kazala že tedaj, ko je bila v šoli vprašana, ali želi letošnje leto pristopiti k prvemu sv. obhajilu. Bila je voljna storiti vse, kar bi bilo v njeni moči, za vredno pripravo prvega svetega obhajila. Ko je tedaj v ta namen v šoli sprejela spisane vaje in ob enem bila vprašana, jih bo li mogla doma opravljati, odgovori vsa navdušena: »Bom, bom spolnovala.«

Tako je vselej, dokler je le še mogla govoriti, prosila svoje součenke, katere so jo mnogokrat obiskale, da so ji povedale kaj o poduku za prvo sv. obhajilo in zgodbe, katere so ž njim v zvezi. Nekaterikrat so prišli k nji tudi gospod katehet, da so jo pripravljali na slavní dan prvega sv. obhajila. Že dolgo prej, ko se ji je naznanilo, da pridejo, se je neizmerno veselila. Vestno, kolikor je mogla, spolnovala je nakazane vaje. Misel na dan, ko bo z drugimi svojimi tovarišicami prvič pristopila k mizi Gospodovi, bila ji je najslajša.

Toda dan prvega svetega obhajila, kateri je bil za druge še v daljavi, moral se je nji prej približati, moral za njo prej zasvetiti. Kajti vidno je postajala slabeja in slehern, kdor jo je videl, spoznal je, da se ji bliža zadnja ura. Gospod katehet so brez težav v to privolili, ker so si bili svesti, da je sposobna za to imenitno sveto opravilo. Dne 26. svečana naznanijo ji toraj nepričakovano veselje, namreč, da bo prišel drugi dan, na pepelnično sredo, Jezus v zakramentu sv. rešnjega Telesa v njeno srce. Ko je tedaj zasvetil veličastni dan, vsa radostna poprašuje svojo mater: »Mama, ali bo kmalo 10. ura?!« Kajti ob desetih dopoldne je sklenil Gospod nebes in zemlje, Jezus Kristus, zjediniti se z nedolžno, lepo pripravljeno dušico.

Rajsko veselje je občutila po svetem obhajilu. Vsa srečna je bila Štefika; to svojo srečo in zadovoljnost je kazala s tem, da je z nenavadno potrpežljivostjo kakor nebeški angel trpela vse muke in bolečine do zadnjega trenutka.

Zadnji dan, t. j. 14. sušca, pa je sama rekla, ker se je čutila zelo slabo: »Danes bodem umrla.« In pa res je ta lepa lilija isti dan ob 5. uri zvečer preselila

v rajska nebesa, kamor je želela priti. In sedaj prosi tudi za nas vse in nas vabi tje, kjer je veselje brez tuge, veselje nekalno, veselje večno!

S. B.

Marijin altarček.

Približal se je prekrasni mesec — majnik. Veseli smo ga vsi, posebno pa še otroci, ki imajo sedaj toliko nedolžnega veselja v naravi. Pa ne le zaradi tega je majnik najlepši mesec v letu, marveč še posebej zaradi premile Marijine pobožnosti — ljubkih šmarnic. Obhajajo se z ganljivo prisrčnostjo po raznih cerkvah, mnogokje jih imajo pa še tudi doma. Le poslušajte, kako so napravili pri Obronkovih.

Pri Obronkovih imajo troje jako pridnih otrok: najstarejši, Tonček, je bil že pri sv. obhajilu; Barbka je bila še le pri prvi spovedi, najmanjši, Andrejček, pa je še-le izhodil in zdaj se uči govoriti in moliti.

Majnik je bil še osem dnij daleč, pa že je naganjal modri Tonček mamo, naj bi smeli že pripravljati Materi Božji šmarnični altar.

Mama so bili tega zelo veseli in so dejali: »Pa-le lepo naredite, da vas bo Mati Božja rajše imela; pomagala vam bom tudi jaz. Dala vam bom najlepšo Marijino podobo; ono svitlo svetilnico, ki je bila o božiču pri jaslicah, smete tudi vzeti; pa one nove svečnike, ki sem jih onikrat kupila, boste dejali na altarček in še one pisane svečke, ki smo jih o svečnici nesli blagoslovit, vam bom prinesla iz omare.«

»Oh, mama!« seže Barbka v besedo, »dajte nam še tisti novi prt, ki ima spredaj tako lepo ušito ime Marijino; ta se bi še-le kaj podal, in bi se!«

»No, če boste prav pridni, smete pa tudi tega porabiti, toda pazite, da se kaj ne pomaže, iz takega blaga je težko odpraviti madeže. In ti, Andrejček, moraš biti miren ves čas, da kaj ne pokaziš. Gledati že smeš, a nagajati ne.«

Zdaj so šli na delo. Najprej je bilo določiti, kje naj stoji altarček. Tonček je mislil, da v kotu bi bilo